

Kááá... bouter
KRIEBELTJE!

Pieter Pen

Kááá...bouter

KRIEBELTJE

liep te wandelen in het bos ...

Tien Kriebeltjeverhaaltjes
voor Merel, Gijs en Bram

Pieter Pen

Voorwoord

Kááá... bouter Kriebeltje liep te wandelen in het bos.

Zo begonnen mijn verhaaltjes-voor-het-slapengaan, in de jaren van 1983 tot 1993, van Merels peutertijd tot en met Brams kleutertijd. Ongeveer. Kabouter Kriebeltje was de hoofdpersoon. Later ben ik, halverwege dat decennium, voor Gijs ook wel eens vreemdgegaan met Hink en Poepertje, een onafscheidelijk duo van een kat en een hond die soortgelijke avonturen beleefden.

Vanwaar de naam Kriebeltje? Tja. Het klinkt wel klein, als in kriebelhandschrift, en het klinkt verwachtingsvol. Kriebels krijgen. Niet te verwarren met jeuk. En bovenal: het allitereert lekker. Kabouter Kriebeltje. Het slotverhaaltje, dat in Frankrijk speelt, heb ik ook in het Engels vertaald. Dan heet hij Goblin Gobbly.

Aan het begin van ieder verhaaltje, bij het lang aangehouden Kááá..., wisten Merel, Gijs en Bram heel goed dat ik pas verder ging met ...bouter Kriebeltje als ze goed en wel in bed lagen. Dan roetsjten ze snel onder de deken, Bram nog heel lang in zijn spijlenbedje in onze slaapkamer.

Kriebeltje woonde ín zijn eentje in een huisje in het bos, niet in een vochtige kelder in de Zonneveldstraat – dat is een hardnekkig misverstand. Hij kwam daar wel, want er was een onderaardse gang van die kelder naar zijn huisje.

Kriebel had niet veel anders om handen dan te gaan wandelen in het bos. Het was beslist een groot bos, want hij liep en hij liep steeds weer zó ver, dat hij in een stukje van het bos verzeild raakte waar hij nog nóóóóit eerder was geweest. Daar maakte hij van alles mee. Het waren verhaaltjes 'on the spot', ik verzon ze niet vooraf, maar tijdens het vertellen.

Behalve een vast begin hadden de verhaaltjes ook een vast einde. Dat was voor mij wel gemakkelijk: geen gezeur dat het verhaal nog verder moest gaan. Als Kriebeltje eenmaal thuis uit zijn raampje keek en dat grote grijze beest met twee staarten zag, was er geen ontkomen meer aan, al riepen de kinderen ook nog zo hard 'Néééé...!' Dan werd het verhaaltje uitgeblazen.

Veel plezier met (voor)lezen!

Pieter Pen
juli 2011

(1) *Wolf*

Kááá... bouter Kriebeltje liep te wandelen in het bos. Hij liep en hij liep en hij liep, tot hij bij een stukje van het bos kwam waar hij nog nóóóit eerder was geweest.

Het was er donkerder dan in de rest van het bos, en het rook er raar. Het was er eng. Kriebel hoorde vreemde geluiden. Hoe-oeoe ... En ook een geluid alsof er, heel in de verte, iemand aan kwam rennen. Eerst heel zacht: takadom, takadom, toen steeds luider: takadóm, takadóm! Wat zou dat zijn?

Vlug verstopte Kriebeltje zich achter een grote rode vliegenzwam en wachtte op wat komen ging. Het geluid kwam dichterbij, takadóm, takadóm! En ja, daar ... tussen de donkere bomen, zag hij wat het was: een groot grijsbruin dier, een wolf!

De wolf stopte, stak zijn snuit in de lucht en snoof. Hij ruikt me, wist Kriebel en hij kwam tevoorschijn. "Hallo", zei hij en stapte op de wolf af. De wolf had lieve ogen, zag hij. "Wat huil je? Kan ik je misschien helpen?" "Ja, hoe-oeoeoe, misschien wel," zei de wolf, "ik ben de weg kwijt. Ik liep en ik liep en toen kwam ik in dit stukje van het bos waar ik nog nóóóit eerder ben geweest." "Ik ook niet," zei Kriebel, "maar samen komen we er misschien uit." "Oké", zei de wolf, "klim maar op mijn rug."

"Ik heet Kriebel", zei Kriebeltje, en hij klom op de rug van de wolf.

Daar gingen ze – takadom, takadom – tot ze in een stukje van het bos kwamen waar Kriebel wel vaker was geweest. En de wolf ook. Die bracht Kriebeltje vlug naar huis. Ze waren nu vrienden.

Thuis stond Kriebel te tollen van de slaap. Toen hij uit zijn raampje keek, zag hij een groot grijs beest. Nee, niet de wolf, die was al weg. Het was een héél groot beest met twee staarten, één aan de voorkant en één aan de achterkant. En met die aan de voorkant blies dat grote grijze beest zomaar dit verhaaltje uit ...

(2) Sneeuwitje

Kááá... bouter Kriebeltje liep te wandelen in het bos. Hij liep en hij liep en hij liep, tot hij bij een stukje van het bos kwam waar hij nog nóóóit eerder was geweest.

Het was een sprookjesachtig stukje bos. Kriebel hoorde daar een vreemd geluid. Een geluid alsof er, heel in de verte, iemand liep. Of nee, het waren er meer, hij hoorde een helebóél voetstappen. Misschien waren het er wel zeven. En hij hoorde ook iets wat op zingen leek. Niet hard, maar heel zacht: he-ho-♪-he-ho-♪ ... Wat zou dat zijn?

Vlug verstopte Kriebeltje zich achter een grote adelaarsvaren en wachtte op wat er komen ging. Het geluid kwam dichterbij, hé-♪-hó-♪-hé-♪-hó-♪! En ja, daar ... tussen de bomen, zag hij wat het was: daar liepen zeven kleine mannetjes, net zo klein als hijzelf! En ze liepen met rare dingen op hun schouder, dingen met scherpe punten. Pikhouwelen. Wat zouden ze daarmee doen? Zou hij zijn vriend de wolf roepen?

Maar nee, de mannetjes marcheerden gewoon door en hadden Kriebeltje helemaal niet in de gaten. Hij kwam achter de varen vandaan en wandelde ook weer verder. En toen ... toen zag hij het allermooiste meisje dat hij óóóit gezien had. Met prachtig zwart haar en met een sneeuwwit, bijna doorschijnend huidje. Ze keek zoekend rond, maar ze keek niet naar Kriebeltje. Ze zocht iemand anders. Ze riep: "Doc! Stoetel! Giechel! Grumpie! Niezel! Bloosje! Dómmel!" Maar niemand antwoordde ...

Ach, dacht Kriebel, dat zijn natuurlijk die zeven dwergjes die ik net zag. Hij riep naar het mooie meisje dat ze díé kant op waren gegaan, en hij wees. "Dank je wel", zei ze. "Ik heet Sneeuwwitje. En jij?" "Ik ben Kriebel", zei Kriebeltje, en hij bloosde. Maar het meisje was al weg, achter de zeven dwergen aan.

Kriebel zuchtte. Wat was ze mooi, en wat stond de tijd haar goed. Dat laatste sloeg niet echt ergens op, maar dat schoot zomaar zijn hoofd in. Hij zuchtte nog eens en dacht: laat ik maar naar huis gaan.

Hij floot op zijn vingers, dat had hij met de wolf afgesproken. Dan kwam hij. En ja – takadom, takadom – daar kwam zijn vriend al aangerend. Een beetje opgewonden vertelde Kriebeltje aan de wolf dat hij net een sneeuwwit meisje had gezien, zo mooi! En zeven dwergen. "Ja," zei de wolf, "die ken ik, die wonen hier in het bos." "O", zei Kriebeltje en klom op de rug van de wolf rug. En daar gingen ze, takadom, takadom, vlug naar huis.

Thuis dacht Kriebel nog even aan wat hij had beleefd – ze was écht mooi. Maar al gauw stond hij te tolleren van de slaap. Toen hij uit zijn raampje keek, zag hij een groot grijs beest. Het was een héél groot beest met twee staarten, een staart aan de achterkant en één aan de voorkant. En met die aan de voorkant blies dat grote grijze beest zomaar dit verhaaltje uit ...

(3) *Heks*

Kááá... bouter Kriebeltje liep te wandelen in het bos. Hij liep en hij liep en hij liep, tot hij bij een stukje van het bos kwam waar hij nog nóóóit eerder was geweest.

Het was een vochtig, zompig, akelig stuk bos. Kriebeltje had al een beetje spijt dat hij deze kant op gegaan was en eigenlijk wilde hij liever meteen weer terug. Zelfs de bomen zagen er eng uit, zwart en kronkelig, en Kriebel hoorde ook allemaal heel enge geluiden. Het allergriezeligste van die geluiden was een schril 'jè-hè-hèèè'. Angstaanjagend. Maar Kriebel had geen idee wat het was ...

Vlug verstopte hij zich tussen een stel brandnetels, die er ook al enger uitzagen dan anders. Daar wachtte hij op wat komen ging. En óf het kwam! Het 'jè-hè-hèèè'-geluid kwam snel dichterbij en daar, tussen de sombere zwarte bomen, zag hij wat het was. Nog enger dan hij had gedacht. Het was een heks, zó lelijk als hij nog nóóóit eerder had gezien. Met een kromme rug, en een enorme kromme neus met wratten waar de haren uitstaken. Brrr ... Ook haar kin, die haast even lang was als haar neus, zat vol met wratten.

Kriebeltje hield zijn adem in. Zou ze hem zien? Zou ze hem horen? Hij kon nu beter niet op zijn vingers fluiten om de wolf te roepen. Maar wat moest hij dán doen?

De heks stond stil, stak haar akelige neus in de lucht en snoof luidruchtig. Ze mompelde: "Ik ruik kaboutervlees!" Kriebeltje kromp in elkaar, hij maakte zich nog kleiner dan hij al was en deed zijn ogen dicht. Hij dacht aan Sneeuwvitje. Dat was niet zo gek, hij dacht altijd aan Sneeuwvitje sinds hij haar had gezien. Maar toen ... toen voelde hij de akelige, knokige vingers van de heks die hem optilden!

In paniek float hij snel op zijn vingers. En gelukkig, takadom, takadom, daar kwam de wolf al aangerend. Hij was zeker in de buurt. Zijn vriend zag meteen dat het mis was, sprong tegen de heks op en slaakte zo'n harde oerkreet als hij nog nóóóit eerder had geslaakt. Hij schrok er zelf van, zo'n afgrijselijk geluid was het.

De heks schrok zich ook een heksenhoedje en ze liet Kriebeltje meteen los. Die viel, maar hij kwam gelukkig zacht terecht, op een bedje daslook. En de heks, die ging er als een haas vandoor ... "Gelukkig hoefde ik niet in haar neus te bijten," zei de wolf, want daar had hij niet zo'n trek in! Opgelucht klom Kriebeltje bij de wolf op zijn rug. En daar gingen ze, takadom, takadom, gauw naar huis.

Eenmaal thuis stond Kriebeltje van de schrik nog erger dan anders te tolleren van de slaap. En toen hij uit zijn raampje keek, zag hij alweer dat grote grijze beest. Dat enorm grote grijze beest met twee staarten, één aan de voorkant en één aan de achterkant. En met die aan de voorkant blies dat grote grijze beest zomaar ook dit verhaaltje uit ...

(4) *Hans en Grietje*

Kááá... bouter Kriebeltje liep te wandelen in het bos. Hij liep en hij liep en hij liep, tot hij bij een stukje van het bos kwam waar hij nog nóóóóit eerder was geweest.

Het was eigenlijk wel een mooi stukje bos. Een vrolijk stukje. De zon scheen, vogels kwinkleerden, vliegen zoemden en vlinders fladderden dat het een lieve lust was. Het leek wel een sprookjesbos. En midden tussen al dat moois, op een open plek in het bos, stond een leuk huisje. Met allemaal kleuren. Toen Kriebel wat dichterbij was gekomen, zag hij dat het een heel bijzonder huisje was. De dakpannen waren van peperkoek, en in de muren zaten knapperige krakelingen, en harten van suikergoed.

Maar Kriebeltje hoorde ook snikken, en zachtjes huilen. Niet het hoe-oeoe dat hij nog van de wolf kende, maar een zacht, klaaglijk gehuil. Wat zou er aan de hand zijn?

Toen hij nóg dichterbij gekomen was, zag hij een meisje zitten. Ze zat bij een raam waar een jongetje achter zat. Het raam had tralies, het jongetje zat opgesloten! Het meisje zat zachtjes te huilen en het jongetje zat te snikken van verdriet. Wat zou daar toch loos zijn, dacht Kriebel, en hij liep erheen.

“Hallo,” zei Kriebeltje, “ik ben Kriebel. En wie zijn jullie? Waarom huilen jullie zo?” Het meisje gaf antwoord. “Ik heet Grietje en dit is mijn broertje Hans. Die is opgesloten! Door de heks!” “Wát?” riep Kriebel. “Door dat verschrikkelijke mens met die verschrikkelijke neus met die afschuwelijke wratten?” “Ja,” riep Hans nu, “en daar komt ze aan!”

Vlug verstopte Kriebeltje zich achter een kornoeljestruik. Hij fluisterde nog gauw: “Ik laat jullie niet in de steek, hoor, ik ga jullie helpen!” Zachtjes float hij op zijn vingers, zodat de oude heks het niet kon horen. Maar de wolf wel, die hoorde heel goed.

“Jè-hè-hèèèè,” hoorde hij de heks zeggen, “ben je al een beetje dikker geworden, jongetje? Laat je vinger eens voelen!” Maar Hans stak niet zijn vinger door de tralies, maar een dun takje. Hij wist dat de oude heks niet goed kon zien. Net wilde ze boos op Hans worden omdat hij maar niet dikker werd, toen – takadom, takadom – de wolf kwam aangerend. Met een ijselijke kreet, die hij niet lang daarvoor nog geoefend had, sprong hij op de rug van de heks. Die tuimelde voorover tegen het raam en de tralies knapten als luciferhoutjes. Vliegensvlug klom Hans naar buiten en rende naar zijn zusje. De wolf beet nu wel in die afzichtelijke neus van de heks – hij wist zo gauw niets beters. En de heks? Die koos het hazenpad, ze vlóóg ervandoor. “Ik zal het nóóit meer doen!”, riep ze nog.

Tevreden klom Kriebel op de rug van de wolf en vroeg of Hans en Grietje misschien ook meewilden. Maar die vonden dat toch een beetje eng en gingen liever lopen. Daar gingen ze, naar hun vader en moeder, naar hun huis aan de rand van het bos. En Kriebel en de wolf gingen – takadom, takadom – de andere kant op.

Thuis stond Kriebel weer eens te tolleren van de slaap. Toen hij uit zijn raampje keek, zag hij alwéér dat grote grijze beest. Met twee staarten, één aan de voorkant en één aan de achterkant. En met die aan de voorkant blies dat grote grijze beest alwéér een verhaaltje uit

...

(5) *Krokodil*

Kááá... bouter Kriebeltje liep te wandelen in het bos. Hij liep en hij liep en hij liep, tot hij bij een stukje van het bos kwam waar hij nog nóóóóit eerder was geweest.

Het was een vreemd stuk bos, waar het muf rook. Dampig en nevelig was het er, Kriebel zag eigenlijk niet veel. Hij hoorde klotsgeluiden, alsof er ergens water was. Heel voorzichtig liep hij verder, totdat hij inderdaad aan de rand van een meertje stond. Het was niet groot, want ondanks de nevelslierten kon hij de overkant van het meertje zien. Het was meer een vennetje.

Kriebel ging even op een stevige parasolzwam zitten om uit te rusten en keek eens om zich heen. Overal grauwe, wazige bomen. En in het water van het meertje dreef een boomstam, bijna bij de kant. Hé, dacht Kriebeltje, daar kan ik mee varen! Hij liep naar de oever, tot vlak bij de boomstam, en sprong erop. Leuk, dacht hij. Nu nog een beetje peddelen. Maar gek genoeg dreef de boomstam uit zichzelf al van de kant weg. Hoe kon dat nou?

Plotseling zag Kriebeltje aan de voorkant van de boomstam iets omhoog komen. Het leek wel of er scherpe tanden aan zaten! Toen drong de waarheid tot hem door: het wás helemaal geen boomstam! Het was een krokodil! Hij stond op de rug van een krokodil! "Help!", riep hij en in paniek vergat hij helemaal om op zijn vingers te fluiten.

Gelukkig had de wolf Kriebeltjes "Help!" gehoord – hij had echt hééél goede oren. Natuurlijk kwam hij – takadom, takadom – meteen aangerend. In volle vaart sprong hij wel vijf meter over het water, zo op de rug van de krokodil. Hij zwiepje Kriebel op zijn rug en met nog een reuzensprong was hij weer op de wal. Oef, op het nippertje! De krokodil keek beteuterd: een lekker hapje ging aan zijn lange neus voorbij. Meteen zette de wolf er de pas in, weg van de donkere bomen, weg van het nevelige bos. Gauw naar huis.

Thuis was Kriebel extra slaperig, van de schrik. Hij was te moe om uit het raampje te kijken, en hij zag helemaal niet dat daar een groot grijs beest stond, een beest met twee staarten, één aan de voorkant en één aan de achterkant. En dat dat beest met die aan de voorkant het verhaaltje uitblies ...

(6) Doornroosje

Kááá... bouter Kriebeltje liep te wandelen in het bos. Hij liep en hij liep en hij liep, tot hij bij een stukje van het bos kwam waar hij nog nóóóit eerder was geweest.

Het bos was hier heel dichtbegroeid, bijna ondoordringbaar. Overal slingerende takken en lianen, en ook lelijk prikkende doornstruiken. Er was geen doorkomen aan. Voorzichtig baande Kriebel zich een weg door die narigheid – hij moest er toch weer uit zien te komen.

Opeens zag hij tussen het struikgewas iets wat op een huis leek, een groot huis, een kasteel bijna. Helemaal overwoekerd met lianen en doornige takken, dus haast niet te zien. Maar het wás een huis. Hij liep, of nee, hij kroop eropaf en toen hij er was, voelde hij aan de deur. Die gaf mee, hij ging naar binnen. Het was er doodstil, zou het onbewoond zijn? Allemaal lege vertrekken. Zachtjes liep hij de trap op om boven te kijken. Ook daar lege kamers. Of zou er toch iemand zijn? Het leek wel of hij, hééél licht, iemand hoorde ademen! Hij deed een laatste deur open en toen ...

... zag hij in een hemelbed een meisje liggen. Kriebeltje hield zijn adem in, wat was ze mooi! Hij knipperde z'n ogen en zag hoe ze een weer beetje veranderd was. Ze leek wel wat op Sneeuwwitje, maar dan blond. Ze lag daar in dat prachtige hemelbed vredig te slapen, met een rode roos in haar hand. Ademloos keek Kriebel toe. Als in een droom kwam hij dichterbij, klom op het bed en boog voorover om haar te kussen.

Hij voelde haar warme adem, boog nog verder naar haar toe – maar aarzelde toen. Want wát als hij dan opeens in een prins op een wit paard veranderde? Of in een kikker? Hij dacht dat hij dat eens gehoord had. Of haalde hij nu dingen door elkaar?

Geruisloos liet hij zich weer van het bed op de grond zakken. Hij sloop de kamer uit en in de gang floot hij zachtjes op zijn vingers – het was beter om eerst de wolf te raadplegen. Die kwam, trouw als altijd, takadom, takadom, meteen aangerend. Het leek hem een beetje tegen te vallen dat hij Kriebeltje niet hoefde te redden en dat die hem alleen maar om raad vroeg. Toen hij Kriebels verhaal gehoord had, zei hij: "Lekker laten slapen. Ik zag op weg hierheen een prins op een wit paard rijden, dus laat het maar mooi aan hem over." "Oké," zei Kriebeltje, en hij zuchtte. "Wat?" vroeg de wolf. "O nee, niks," zei Kriebel en hij klom traag bij de wolf op zijn rug. "Laten we maar gaan."

Extra voorzichtig holde de wolf naar huis. Misschien was het om de doornstruiken, maar het kan ook zijn dat hij een beetje bezorgd was om zijn kleine vriend ...

Thuis was Kriebeltje een beetje afwezig. Hij wist niet eens of hij slaap had of niet. Wel zag hij, toen hij uit het raampje keek, weer dat vermaledijde grijze beest met twee staarten, één aan de voorkant en één aan de achterkant. En dat beest blies met die aan de voorkant onverbiddelijk ook dit verhaaltje uit.

(7) *Reus*

Kááá... bouter Kriebeltje liep te wandelen in het bos. Hij liep en hij liep, én hij liep en hij liep, tot hij bij een heel ver stuk van het bos kwam waar hij nog nóóóit eerder was geweest.

Het was een groot stuk bos, en alles was er groot. De bomen, de struiken, de varens en de paddenstoelen, alles. Zelfs de open plek waar hij terchtkwam, was groot. Dat moest ook wel, want anders was die plek veel te klein geweest voor die ... whaaa, wat zag hij daar? Daar lag een reusachtige man te slapen! Een gruwelijk grote reus, met een zwarte baard en een kale kop. En laarzen zo groot als, ja, als wat eigenlijk? Zijn voeten waren wel een meter groot! Verlamd van schrik stond Kriebeltje als aan de grond genageld. Hij was al klein, maar nu leek hij nog kleiner. Wat kon hij doen?

“Grôôô-grrmgr-grôôô ...” klonk het, daar op die grote open plek in dat grote stuk bos. De reus snurkte verschrikkelijk. Gelukkig hoorde hij daardoor het takje niet kraken waar Kriebel per ongeluk op was gaan staan. Het zweet brak Kriebeltje uit, zo bang was hij. Hij vergat zelfs de wolf te waarschuwen.

Zo had hij daar een poosje doodstil gestaan, toen de reus bewoog. “Grôôô-grrmgr. Hmpf-hmm-uhh? Wat ruik ik daar?” hoorde Kriebel hem zeggen en van angst deed hij het bijna in zijn kabouterbroek. “Is daar iemand? Ik ruik een lekker hapje!” Maar de reus was groot en Kriebeltje was klein, zodat de reus hem niet zo snel in de gaten had. Vliegenvlug schoot Kriebeltje dichterbij en verstopte zich achter die reuzegrote reuzenlaars. “Grrhm-hmpf, ik zie niks,” mopperde de reus, en hij kwam langzaam overeind met zijn logge lijf. “Dan ga ik maar weer. Grrmpfff ...” En met reuzenstappen beende hij weg.

Kriebeltje hield zich wijselijk nog even stil, verscholen tussen de mannetjesvarens. Want je wist maar nooit. Hij luisterde of de voetstappen wegstierven – bónk, bónk. Maar nee, opeens hield de reus halt. En wat Kriebeltje toen hoorde ... hij schrok en werd woedend tegelijk. “Hoe-oeoeoe ...”, hoorde hij. De wolf! Zijn vriend was in nood! En toen klonk de akelige lach van de reus: “Hóhóhóó!”

Als de wiedeweerga rende Kriebeltje – takatop, takatop – de reus achterna. “Hé,” riep hij, “hé, rotzak! Snertflodder! Laat mijn vriend los!” Verbaasd keek de reus om, hij kon zijn oren niet geloven. Hij zag warempel een piepklein kaboutermannetje aan komen rennen en was op slag de hele wolf vergeten. Die liet hij los. Maar die kabouter zag hij niet meer, waar was die nou gebleven?

Kriebeltje was natuurlijk weer snel achter die grote lompe laars gekropen, en de wolf had dat gezien. Die kwam hem daar snel oppikken, zwiepte Kriebel op zijn rug en ging er als een haas, nee, als een wolf vandoor. Takadom, takadom, zo snel hij maar kon, naar huis. Hij keek nog even om en zei: "Dank je wel, Kriebel!" "Graag gedaan," zei Kriebeltje glimlachend. Hij was blij dat hij ook eens kon helpen ...

Thuis had Kriebeltje nog helemaal geen zin om te gaan slapen, zo opgewonden was hij. Hij vroeg of de wolf nog een glaasje bosbessensap wilde. Die wilde wel. En toen ze zo samen zaten, keek de wolf uit het raam. Daar zag hij een groot grijs beest. "Kriebel," vroeg hij, "zit er soms iets in de bosbessensap? Het lijkt wel of dat beest twee staarten heeft, één aan de voorkant en één aan de achterkant." "Dat is ook zo," lachte Kriebeltje, en met die aan de voorkant blies dat beest het verhaaltje uit.

(8) *Klein Duimpje*

Kááá... bouter Kriebeltje liep te wandelen in het bos. Hij liep en hij liep en hij liep, tot hij bij een stukje van het bos kwam waar hij nog nóóit eerder was geweest. Of toch? Het leek wel of het hem toch een beetje bekend voorkwam ...

Nog voor hij zich goed en wel realiseerde waar hij was, hoorde hij een bekend geluid: bónk, bónk. Hij wist het meteen, dat waren reuzenvoetstappen! En toen wist hij ook weer waar hij was. Dit was het stuk bos waar alles groot was. Bónk, bónk, klonk het nu luider. Maar hij hoorde ook nog een ander geluid, bóf, bóf, bóf. Bijna hetzelfde, maar net een beetje anders. Alsof de reus op sokken liep. Wat zou het zijn?

Voor de zekerheid floot Kriebeltje op zijn vingers en toen de wolf – takadom, takadóm – bij hem aangekomen was, verstopten ze zich samen achter een dichte haag van frambozenstruiken die uitbundig groeiden aan de rand van de grote open plek. Daar wachtten ze in spanning af wat komen ging. En wat er toen kwam ...

Eerst zagen ze de metershoge reuzenlaarzen, bonk, bonk, bonk, met grote stappen aankomen. Maar zonder de reus! Ze zaten aan de minivoetjes van een klein jongetje, zo klein als een duim. Daarachter holde de reus, op kousenvoeten. “Grrmmpff, hier! Hier zeg ik je!” riep de reus. Maar het jongetje ging er als een haas vandoor, met stappen van wel zeven mijl! De reus kreeg hem niet te pakken.

Ze verdwenen uit het gezicht, de reus had Kriebeltje en de wolf niet eens gezien of geroken. Eigenlijk vonden die het wel best om eens een keer niets engs te beleven. Op zijn gemak klom Kriebel bij de wolf op zijn rug en kalm kuierden ze naar huis.

Thuis had Kriebeltje best wel slaap. Hij las nog een stukje in zijn sprookjesboek, maar begon al gauw te knikkebollen. En toen hij uit zijn raampje keek, zag hij het grote grijze beest. Met twee staarten, één aan de voorkant en één aan de achterkant. En met die aan de voorkant blies dat grote grijze beest dit verhaaltje uit ...

(9) *Droom*

Kááá... bouter Kriebeltje liep te wandelen in het bos. Hij liep en hij liep, tot hij bij een stukje van het bos kwam waar hij nog nóóit eerder was geweest.

Het was er aardedonker. Niet dat het bos daar zo dichtbegroeid was, nee, het was nacht! Maar wat deed Kriebeltje daar dan? Hij liep te wandelen, met zijn ogen dicht. Liep hij soms te slaapwandelen? Zijn ogen waren dicht, maar wonder boven wonder botste Kriebel nergens tegenaan. De wolf kon hem nu niet helpen, die sliep. Kriebeltje sliep ook, maar die liep. En hij droomde ...

In zijn droom kwam hij bij een prachtig stukje van het bos waar hij nog nóóit eerder was geweest. Met een open plek, die zacht verlicht was en waar zachtjes feeërieke muziek weerklonk. Als Kriebeltje zijn ogen open had gehad, dan had hij beslist zijn ogen uitgekeken! Midden op de open plek stond een ruwhouten bed, met daarin een stokoud mannetje. Lijkbleek, maar niet ongezond, zo te zien. En het vreemdste was dat er baby'tjes om hem heen zaten. Wel vier! Op de grond lagen twee grote glanzend rode dingen. Kriebel dacht dat het woorden waren. In grotemensentaal. Hij wist niet wat het betekende, maar het zag er erg sprookjesachtig uit!

Toen Kriebel weer thuis was – vraag niet hoe, maar hij ís thuisgekomen – stond hij niet te tolleren van de slaap. Nee, hij sliep immers al. Hij had al de hele tijd geslapen. En gedroomd. Dan kon hij natuurlijk ook niet uit zijn raampje kijken. Dat daar een groot grijs beest stond, een beest met twee staarten, één aan de voorkant en één aan de achterkant, dat ging allemaal aan hem voorbij. En hij heeft ook niet gemerkt dat dat beest met die aan de voorkant dit vreemde verhaaltje uitblies ...

(Slot)

Het slotverhaaltje. Over een slot, een kasteel. Een kasteel in Zuis-Frankrijk, in het bijzonder in de Provence, in Montfort-sur-Argens, en wel het Château de Robernier.

Het sprookjeskasteel dat als decor dienstdeed van Merels sprookjeshuwelijk en waar ik bij het feestdiner in mijn tafelspeech het aller-allerlaatste Kriebelverhaaltje vertelde:

Sprookje

Kááá... bouter Kriebeltje liep te wandelen in het bos. Hij liep en hij liep, en hij liep en hij liep en hij liep, én hij liep en hij liep, tot hij bij een stukje van het bos kwam waar hij nog nóóóit eerder was geweest.

Het zag er ook heel anders uit, buitenlands! Hij zag op de paddenstoelen pijlen naar dorpjes met vreemde namen, zoals Montfort-sur-Argens, en Cotignac. Waar wás hij?

“Help,” riep Kriebel, “help!”

En wat hoorde hij daar? Eerst heel zacht: takadom, takadom, en toen steeds luider: takadóm, takadóm! Ja hoor, de wolf! (Voor de niet-kenners: deze wolf is niet eng, maar Kriebeltjes vriend en redder in de nood.)

“Kriebel,” zei de wolf toen hij aangekomen was, “ik heb daarnet iets gezien wat ik nog nóóóit eerder heb gezien. Ik kwam door het bos van Entrecasteaux, en wat ik dáár zag ...”

“Wat dan? Wát?” vroeg Kriebeltje.

“Nee, té erg,” zei de wolf, “dat wil je niet weten.”

“Oké,” zei Kriebeltje, die niet moeilijk was.

En hij klom op de rug van de wolf en samen gingen ze – takadom, takadom – weer vlug naar huis. Thuis stond hij te tolleren van de slaap. Hij keek uit zijn raampje en wat zag hij daar? Een groot grijs beest met twee staarten, één aan de voorkant en één aan de achterkant. En met die aan de voorkant blies dat grote grijze beest zomaar dit verhaaltje uit ...